

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 582/2025
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Ђурица, председника већа, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић, Татјане Миљуш и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за производњу сточне хране „GENERAL FOOD“ ДОО Пивнице, Бачка Паланка, чији је пуномоћник Марија Стојковић, адвокат из ..., против туженог „ОТР БАНКА СРБИЈА“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 30.000,00 динара одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4750/23 од 30.01.2025. године, у седници одржаној дана 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4750/23 од 30.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4750/23 од 30.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3130/21 од 17.06.2021. године, у ставу првом изреке, утврђено је да ништава одредба члана 2. став 2.1 тачка г) Уговора о краткорочном кредиту бр. од 29.06.2012. године закљученог између тужиоца и туженог, која гласи: „једнократна накнада за организацију кредита 0,5% износа кредита“ и да као таква не производи правно дејство. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати 30.000,00 динара по основу неосновано наплаћене фиксне једнократне накнаде за обраду захтева са законском затезном каматом почев од 29.06.2012. године до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати 30.900,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4750/23 од 30.01.2025. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23 – др. закон), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и изражени кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност, која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става ревизијског суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 30.03.2021. године, ради утврђења ништавости одредбе уговора о кредиту, као и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 30.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сагласно одредби члана 479. став 6. истог Закона, није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Татјана Ђурица,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић